

Burke

25.5

DISSERTATIO MEDICA,
INAUGURALIS,
DE
FEBRE PUERPERARUM.

DISSERTATIO MEDICA

IN AUGURATIS

DE

FEBRE PURPERARUM

DE AVA

ANNUNTIO SUMMO MUNIFICENTIA

ET ACADEMIAE PATRONO HONORARI

DISSERTATIO MEDICA

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

IN AUGURATIS

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ET ACADEMIAE PATRONO HONORARI

PRO GRADU DOCTORIS

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

THEORATICA PURPERARUM

THEORATICA PURPERARUM

HIERONYMUS

A. A. PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

ACADEMIAE PATRONO HONORARI

37 296
257
DISSERTATIO MEDICA,
INAUGURALIS,
DE
FEBRE PUERPERARUM;

QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Præfetti;

NEC NON
Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,
Et nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORIS,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit
THEOBALDUS EDMUNDUS BURKE,
HIBERNUS,
A. M. Parisiensis.

—— duris genuit te cautibus horrens
Caucasus, Hyrcanaeque admorunt ubera tigres.
Virg. Æneid. lib. 18.

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,XCV.

DISSERTATIO MEDICA

IN
CURATILIA

THEORETICA ET PRACTICA

DE

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET DE ALIIS

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET DE ALIIS

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET

THEORETICA ET PRACTICA

DE

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET DE ALIIS

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET DE ALIIS

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

DE FEBRE ACUTA

ET DE ALIIS

CAUSIS MORBI

ET SYMPTOMATIBUS

Viro Nobilissimo

CAROLO BINGHAM,

BARONI DE LUCAN,

Vitae morumque integerrimo,

Commodis patriae promovendis

Inprimis devoto, et non minus antiquitate generis,

Quam illa elegantia singulari,

Quae cum in omnibus rebus gerendis constanter comitatur,

Spectabili :

Hanc Dissertationem Inauguralem

Ut parvulum animi, beneficiorum

In sese collatorum

Nunquam immemoris futuri, monumentum,

Summa observantia,

D. D. C. Q.

AUCTOR.

To Mr. Campbell

with best wishes for his success
that life from his assured friend

The author

DISSERTATIO MEDICA,
INAUGURALIS,

DE

FEBRE PUERPERARUM.

CUM vires cujuslibet nationis in numero incolarum plane consistant, et singulorum et reipublicae magnopere refert, ut sanitati omnis populi ordinis, omni in re, quam plurimum consulatur. Morbus autem, quem exequendum susceperim, stragem in puerperas infelices magis fere horrendam, quam quaelibet pestis, edidit, et plurimos e fontibus progeniei humanae uberimis, in aeternum, occlusit. Igitur, dissertatio-

A

nem

2 DE FEBRE PUERPERARUM.

nem inauguralem editurus, animum ad naturam hujusce morbi exitialis considerandam adjunxi, quo ad medicinam faciendam paratior venirem, et malis sexus foeminei succurrere melius novissem. Ast, proh dolor! me aliquid luminis novi naturae ejus obscurae offundere posse, promittere nequeo. Namque, summa diligentia operaque in omnibus eum spectantibus studendo positis, nihil aliud quam didici, signa ejus tantum pro certo esse nota; causas remotas in dubio versari; proximam tenebris Noctis Erebi que profundis esse involutam, et nullam igitur signorum rationem reddi posse; et denique viam medendi nulli certo stabili que fundamento inniti, sed, pro mera medicorum opinione, variare, et huc illuc fluctuare. Rebus ita se habentibus, nihil proprium in medium proferre conabor; sed solummodo virorum optimorum, qui antecesserunt, vestigiis insistam.

HIS.

HISTORIA MORBI.

Hic morbus, anno 1746 labente, Parisiis, a claro Jussieu, in nosocomio, quod Hotel Dieu appellatur, primum fuit notatus. Namque nobis persuasum habemus, morbum non tunc primum sese ostendisse; sed saevitiem suam in sexum foemineum, a partu, a prima origine rerum usque, frequenter exercuisse; quanquam attentionem medicorum et observationem fugisset. Nullam ejus, in monumentis medicinae, mentionem iterum offendimus, donec, anno salutis humanae 1760, Londini epidemice grassari coepit, et, in nosocomiis potissimum, plurimas puerperas subito rapuit. Anno 1770, in compluribus e Nosocomiis Londinensibus, violenter saeviit. In Westmonasteriensi, inter Novembrem anni 1769, et Maium subsequentem, e sexaginta tribus pueros enixis, novemdecim febre correp-

tae

4 DE FEBRE PUERPERARUM.

tae sunt, et quatuordecim extinctae; adeo ut mulier unaquaeque quarta propemodum fato concefferit. In nosocomio Britannico, ex octingentis et nonaginta, quae pueros, per anni decursum, pepererunt, triginta quinque hoc morbo fuerunt mortuae, vel una fere e singulis quatuordecim.

Anno 1773, in ea nosocomii Edinensis parte, ubi obstetricium exercetur, tandem apparuit. Februarium extremum versus, semet ostendit, cum unaquaeque foemina, foetu edito, vel fortitan circa viginti quatuor horas, a partu, in eum incidit; et omnes diem supremum obierunt, quamvis, omni ratione, contra morbum enixe pugnatum est. Non oppidum, eodem tempore, infestabat. Igitur Dr Young, qui huic nosocomii parti, eo tempore, praefuit, aliquid contagii loco inesse suspicans, receptacula puerperarum, donec ab hoc possent repurgari, sex mulieribus amissis, occludi iussit.

DE FEBRE PUERPERARUM.

3

Ab anno 1774, ad annum 1786, in nosocomio Parisiensi Hotel-Dieu effectus funestissimos edidit, omnem fere mulierem, quam invasit, occidens. In commentariis viri clari Tenon haec verba insignia reperiunda. “ L’Hotel Dieu
“ donc perd quelquefois plus de la moitié des
“ femmes, qui y vont accoucher.”

Nosocomium Dubliniense, usui puerperarum destinatum, anno 1767, primum invisit. Ab initio Decembris ad finem Maii usque, e foeminis trecentis et sexaginta, quae pueros genuerunt, sedecim animam exhalarent. Post septennium, ex hoc tempore, rursus apparuit. E ducentis et octoginta, quae, per menses Martii, Aprilis, et Maii, anni 1774, partus ediderunt, tredecim morte consumptae.

Ab anno 1774, ad annum 1787, nunquam Dublinii epidemice grassatus est. A die 17 Martii huiusce anni, ad 17 Aprilis, centum et viginti octo mulieres, in nosocomio, foetus excluderunt;

6 DE FEBRE PUERPERARUM.

cluserunt; quarum undecim signis febris puerperarum correptae sunt, et septem vitam posuerunt.

Novembri anni 1788, in quartam vicem, post nosocomium institutum, in conspectum sese dedit. Per hunc, et duos menses proximos, trecentae et quinquaginta quinque genuerunt; quarum septemdecim hic morbus occupavit, et quatuordecim occidit.

Anno 1787 et 1788, iisdem, quibus morbus Dublinii invaluisse videtur, per magnam Angliae partem quoque sese diffuderat; sed potissimum Londini, et in nosocomiis ei propriis, saevitiem suam ostendit, magnam puerperarum partem ubique rapiens.

Hujusmodi fuit, in variis Europae regionibus, morbi progressus, ex quo attentionem medicorum in sese primum convertere coeperit.

Quantum

DE FEBRE PUERPERARUM 2

Quantum ad signa attinet, quibus hic morbus insignitur, ea hoc modo sese habent.

In aegrotam, secundo tertiove a partu die, morbus plerumque invadit. In nonnullis vero exemplis, puerpera e defatigatione laboris sui nondum convaleuit, antequam febris eam occupavit. In aliis, quanquam rarissime, non, ante diem octavum, fuit correpta. In his casibus, ubi aegrotam, protinus a partu, in morbum incidit, non parum probabile esse videtur, vel seminum valentissimum fuisse, vel contagioni febrili, ante partum, objectam fuisse oportere. Hinc ratio forsitan peti potest, cur morbus in nosocomia immigraverit.

Morbus vix unquam a rigore, qui, sub initia multarum aliarum febrium, usitatissimus est, incipit. Si ullus vero sit, fere semper tam levis est, ut attentionem et aegrotantis ipsius, et eam nutrientium, ex toto fugiat. In momentum, si nobis.

8 DE FEBRE PUERPERARUM.

nobiscum reputemus, quantopere sensibilitas et irritabilitas universae, per totum morbi decursum, diminuantur; non est, cur, aegrotam vel eum non posse notare, vel ejus postea non posse reminisci, miremur.

Quod signum in multis notavi, id est foetum lactandi averfatio, et ejusdem incuria. Hoc a plurimis a natura morbi alienum esse creditur; sed ab aliis, qui notionem morbi non parum accuratam habent, partem ejus veram constituere existimatur.

Plerisque in exemplis, secretio lactis imminuitur. In quibusdam, parum nihilve secernitur, et mammae nunquam tumescunt, potissimum cum morbus, brevi spatio, a partu accedit. In aliis, cum morbus, post secretionem lactis inceptam, invasit, lac cito evanescit, et mammae mollescunt et flaccescunt. Quantum ad dotes ejus mutatas attinet, nullam mutationem manifestam subiisse

con-

constanter mihi videbantur partes, unde constitui existimatur.

Plerumque, sub ipsum morbi initium, vultus speciem prae sese singularem fert, idque diu, antequam vires aegrotae revera convulsas esse concipere possumus. Pallidus et aliquantum cadaverosus evadit, et omnes faciei muscoli ex toto relaxari videntur. Labia angulique oculorum colorem rubrum floridum amittunt, et genae faciesque reliqua eam speciem horridam, quae in aegrotantibus, qui morbo longiore fuerunt debilitati, semet ostendere consuevit, sibi assumunt. Humiditas glutinosa, in facie, plerumque apparet; citra vero plenam sudationem. Pupillae oculorum fere semper plurimum dilatantur, sed sese contrahunt, luci valentiori objectae. Oculi ipsi fulgorem et mobilitatem, brevi, amittunt, et speciem vitream sibi acquirunt. Officiis solitis non amplius rite funguntur, sed quasi vacare videntur, et parum attente quodlibet

B

objec-

objectum versus convertuntur, et in eo contemplando non diu occupantur, sed ad aliud, brevi, vagantur.

Morbo progrediente, lingua multas mutationes subit, nec speciem, omnino eandem, omnibus in exemplis, prae se fert. Saepissime, sub initia, omnino pallida, sed non sicca est; et huiusmodi est, non raro, ejus conditio, per totum morbi decursum. Frequentius vero postea arefcit et albescit, et, in quibusdam exemplis, perquam aspera evadit. Cum morbus formam maligniorem habet, et, in aliquot dies, duravit, fere constanter fusca fit. Quandocunque hoc incidit, superficies dentium pellicula ejusdem coloris incrustari reperietur.

Quibusdam in casibus, aphthae in totam superficiem oris et linguae, duri mollisque palati, uvulae, tonsillarum et pharyngis semet diffundunt, adeo ut omnes hae partes omnino albescant,

cant, et plurimum tumeant. Irritatio, hinc oriunda, proclivitatem ad tussendum constantem progenerat, quam, aliqua ex parte quoque, facit mucī crassioris, circa pharyngē, secretio, qui tracheam obstruit, spiritum difficilem perpetuo efficiens. Nonnullis in exemplis, aphthae, modo depictas referentes, circa anum reperiri solent; quod minime demonstrat, ut nonnullis placet, eas, ab ore ad anum usque, diffundi; namque cadaverum incisio huic notioni plane adversari videtur. Irritatio circa pharyngem nauseam quoque aliquando movet. Aphthae, in tempus diuturnum, plerumque manent, potissimum circa uvulam et tonsillas.

Cutis corporis reliqua, in morem ejus faciei propriae, nec dura, nec tensa est; sed tactui magis, quam sanitate substante, relaxari videtur; et nonnunquam eadem humiditate glutinosa, quam semet in facie ostendere supra posuerimus, obtegatur.

Calor

Calor aegrotae naturalem raro excedit, quantum vel ipsa, vel adstantes judicare possunt. In iis casibus etiam, ubi, aliis iudicibus, naturali major visus fuit, de eo aegrotata ipsa non est conquesta. De siti, quae in febribus tam usitata est, hoc in morbo, paucae querimoniae tantum habentur.

Actio cordis arteriarumque, sub ipsum morbi initium, afficitur; adeo ut ictus arteriarum frequentes primum, quod possit notari, signum constituent. In quibusdam aegrotantibus, quae, antequam morbus invaserit, validae plenaeque fuerunt, solito valentiores, in pauculas horas, reperiuntur; sed, brevi, debiles evadunt.

In plerisque, quos viderim, casibus, actio cordis arteriarumque, modum in mirandum, increvit. Pulsus arteriarum, intra minutum, morbo tantum incipiente, 110 plerumque adaequant, et interdum ad 130 adscendunt. Per ejus decursum,

sum, magis magisque frequentes, abnormes, intermittentes, debiles et tremuli evadunt, donec vix aut numerari aut percipi possunt.

In quibusdam exemplis, maculae purpureae, ut in febribus petechiis stipatis, ante mortem, apparuerunt, a magna vasorum debilitate, quae humores in telam cellulosam elabi patitur, vel a statu fluidorum ipsorum vitiato et corrupto, vel forsitan ab utraque causa, pendentes.

Ex ictibus arteriarum frequentibus solis, potissimum si 110 adaequant, aut excedunt, quamquam mulier ipsa nullos questus edit, judicari potest, miserandam ad hunc morbum formidolosum vergere; namque arteriae, in foeminis, quae a labore partus satis diu diligenterque resectae fuerunt, rarissime centies deciesque, singulis minutis, micant, quin causa sit, cur suspiceris, morbum accedere periclitari.

Cavum

Cavum abdominis, hoc in morbo, magnopere afficitur, interdum sub initia, aliquando, non ante morbum provectiorem. Tumor abdominis universus accedit, qui ab aegrotante ipsa, cum primum invadit, vix solet notari. Hunc cito excipit sensus doloris, motu levissimo adhibito, ob partes a musculis, qui cavum supergrediuntur, sese contrahentibus compressas. Tumor, semel inchoatus, rapidissime increscit, adeo ut venter aequè largus, ac ante foetum exclusum, evadat. Dolor vero magnitudini tumoris non, pro rata ratione, respondet; namque ille aliquando modicus est, hoc perquam ingente. Ut hoc incidat, facere videtur sensibilitas diminuta; namque minimum de dolore saepe queruntur aegrotantes, cum vires musculis, morbo incipiente, manifestissime fuerunt convulsae, et ubi pupillae oculorum plurimum fuerunt dilatatae. Eventus vero exemplorum hujuscemodi, ubi subfuit parum doloris et multum tumoris, plerumque infestus esse repertus est.

Func.

Functiones primarum viarum, hoc in morbo, plerumque magnopere perturbantur. Circa initium, saepe rite pergunt; sed, per ejus progressum, diarrhoea plerumque invadit, eaque gravissima, praesertim in iis casibus, ubi abdomen magnopere fuit distensum, in quorum nonnullis, faeces, aegroti inscia, fuerunt excretae. Quae ex intestinis hoc morbo laborantium deijciuntur, ea malum colorem plerumque habent, et odorem intolerandum emittunt.

Quantum urinae conditionem spectat, ea descriptu difficilis est, quoniam alicui, excretorum uterinorum quantitati, admisceri consuevit. Haec, in morem stercoris, praesertim per stadia morbi provectiora, sine imperio animi, excernitur. Quae ex utero evacuantur, ea plerumque supprimuntur, aut quantitate diminuuntur. Si hoc non incidit, odorem ingratum et putridum sibi fere semper acquirunt.

Vomitio

Vomitio non raro puerperas, sub idem tempus, corripit, et aliquando ad tantum gradum usque, ut vix ullum genus, vel quantitas cibi medicamentive minima, ventriculo possit sedere. Quae evomuntur, ea plerumque colorem subviridem, interdum propemodum nigrum, habent, et odorem perquam ingratum saepe diffundunt.

Purgatio alvi, plerisque in casibus, tertio quartove morbi die, sed nonnunquam serius, apparet.

Cerebrum nervique, hoc in morbo, non parum affici videntur. Energia illius et horum manifeste evidenterque diminuitur. Hinc, per stadium morbi maturum, potestates musculares plurimum deprimi, et, morbo proveciore, sensilitatem, quantum ad stimulos attinet, pro certo imminui comperimus. Huic causae forsitan tribuere debemus, puerperas, hoc morbo laborantes, raro, et vix unquam quidem, questus edere.

Nam-

Namque, brevi, postquam morbus accessit, si ab illis, quomodo sese habeant, quaeritur, plerumque respondent, non male cum illis agi. Et hic status insensilitatis, per totum morbi spatium, perstare videtur. Denique tumorem abdominis immensum esse cognovi; et aegrota tamen, nisi cum firmiter premeretur, vix ullam querimoniam habebat.

Delirium violentius, hoc in morbo, rarissime sese ostendit; aegrota vero, contra, in statum depressum, stupidum vel comatosum incidit, omnem perturbationem devitare exoptans. Si vero fuerit excitata, satis clare et rationi convenienter, ad ultima vitae momenta, quaestionibus sibi propositis respondebit.

Aliud signum, quod nonnunquam, sub principium morbi, accedit, et, per totum ejus decursum, manet, est tinnitus aurium perpetuus.

18 DE FEBRE PUERPERARUM.

Rapiditas, qua hic morbus decursum suum nonnunquam absolvit, est formidolosissima. Intra triginta sex horas, ex quo primum invaserit, aegrotam infelicem consumi vidi, et mere, uti videbatur, ob vires ei convulsas. Multae tertio die fuerunt extinctae. Quaedam tamen, in statu stuporis, in dies octo pluresve, vim morbi sustinuerunt, et deinde morti occubuerunt.

Moriendi actionem multa luctatione vel dolore stipari nunquam vidi, praeterquam in hisce exemplis, ubi abdomen magnopere tumefactum spiritum in primis difficilem et laboriosum reddiderat.

Extrema corporis, ante mortem, plerumque frigescent; ictus arteriarum frequentes, debiles et abnormes evadunt; corpus universum humiditate glutinosa cooperitur; aegrota objecta externa parum curiose, immo negligentissime, contemplatur,

templatur, et deinde, sine gemitu, fato saepe concedit.

PHÆNOMENA, QUÆ, INTER CADAVERA
HOC MORBO EXTINGUITARUM INCIDEN-
DA, SEMET OSTENDERE SOLENT.

Quod primum, in numero exemplorum majore, offenditur, id est humor, in cavo abdominis collectus, aliquando quantitate perquam amplius, adeo ut complures ejus librae, ope spongiae, possint absorberi. Aliquod, in odore hujusce liquoris, admodum insigne est, quod ei ipsi proprium est, et eum ab omni alio, quem unquam, vel sanitate vel morbo substantive, in corpore humano repperim, clare distinguit.

Cum quantitate redundat, omnes viscerum et peritonaei superficies plerumque crusta, e parte hujusce humoris solida formata, quae lympham coagulabilem format, contextae esse reperiuntur.

Particulae ejus leviter tantum cohærent, adeo ut parumper agitata se humori intermiscet.

Partes

Partes tamen, huic tunicae crassaeve subjacentes, non semper inflammantur. Si ulla interstitia, intestina inter et alia viscera cavi abdominis, intercedant, massis amplis ejusdem materiae plerumque replentur, quae formam interstitiorum accurate repraesentant. Quantitas humoris effusi, et partis solidae ei innatantis, nonnunquam vere mirabilis est, licet morbus spatium brevius, duos tresve dies non excedens, tantum habuerit. Quinetiam, quantum judicari potest, gradui inflammationis, vel spatio superficiei inflammatae, nulla ex parte respondere videntur, cum largam utriusque quantitatem saepe reperiamus, ubi rubor cujuslibet superficiei perquam modicus, et neutiquam universus fuit. In plerisque exemplis, subest aliquantum inflammationis levioris, in aliqua cavi abdominis parte; sed non ullo loco singulari fuit circumscriptum. Modo peritoneum, intestina operiens, modo ventriculus, modo hepar, et modo membrana, musculos investiens, aliqua ex parte, inflammata reperta

perta sunt. Sed gradus inflammationis magnus, et longe lateque patens, vix, ullo in exemplo, incidere videtur; et, in quibusdam, nullus fere detegi potuit. Uterus et ovaria nonnihil inflammationis, aliquando, subeunt; sed non frequentius, vel ex majore gradu, quam aliae partes.

Quaquam multae occasiones cadavera, hoc morbo raptarum, mihi, Parisiis degenti, incidendi fuerunt subministratae; superficies uteri et intestinorum interna, in nullis eorum, inflammationi objecta fuisse reperta est. Nedum ulla signa gangraenae vel sphaceli offendi.

Nonnunquam unum, vel utrumque thoracis latus aliquantum humoris ejusdem generis, ac ille qui supra fuit descriptus, continere reperitur. Insuper pars solida ei innatat, et semet superficiei pleurae adjungit. In pericardio quoque largam aquae quantitatem offendi, in qua quaedam

quaedam frusta, quae e lymphâ coagulabili consistere videbantur, inerant. Nihil vero humoris, in eo cavo, qui colorem flavum habebat, pulse referre videbatur, unquam inveni.

DIAGNOSIS.

Cum dolor, qui abdomen, hoc in morbo, infestat, tam gravis sit, ut aegrotâ miseranda ne quidem levissimam hujus pressuram, sine auctu illius intolerando, sufferre valeat; hoc signum solum, omnibus aliis diagnosticis omisissis, ad morbum, quem exequimur, ab aliis, qui ullam ejus similitudinem habent, secernendum sufficere videtur.

Cum vero non multum laboris operaeque requirat, morbos, qui specie ad naturam hujus proxime accedunt, commemorare, discrimina, quae hunc inter et illos interfunt, leviter percurremus. Qui morbi vero febri puerperarum, ulla ex parte, reddunt, ii subsequuntur, dolores

nempe,

nempe, qui partum excipiunt, febris lactea, colica, cholera, hysteritis.

1. Quantum *dolores*, saepe quidem gravissimos, qui exlusionem foetus subsequuntur, spectat, ii, ex intervallis brevioribus vel longioribus, modo decedunt, modo repetunt, et denique, lochiis rite profusis, non amplius apparent; sed febris puerperarum proprii, per universum morbi spatium, aegrotam miseram, cui nulla requies conceditur, graviter et constanter infestant.

2. Quod ad *febrim lacteam* attinet, haec et puerperis propria, sub initia, non facile possunt dignosci, quoniam utraque a dolore capitis et rigore incipit; sed, morbo, in spatium breve, progressu, discrimen facillimum evadit. Namque, in febris lactea, mammae, cum sensu molestiae non parvo, brevi tumescunt, et alae dolere incipiunt; sed nullus abdominis dolor, nulla
tactus

tactus levissimi reformidatio, nulla spirandi difficultas accedit.

3. *Colica* autem a febre puerperarum, omnibus fere in rebus, differt. In illa, dolor, qui abdomen infestat, pressura huic adhibita, levari consuevit, et alvus pertinaciter adstricta plerumque manet; quorum neutrum in hac, experientia teste, evenit. In illa insuper nulla pyrexia, saltem primaria, adest.

4. *Cholera morbus* et febris puerperarum à se invicem, sine ulla difficultate, possunt distingui. Namque in illa, vel pyrexia nulla, vel modica, pro ratione reliquorum signorum, subest; venter, tactui subjectus, minime dolet; aegrotus vel aegrota, post excretiones alvinas copiosiores, et vomitionem humoris biliosi graviores, animo saepe linquitur, et surae spasmis illi afficiuntur. In hac, contra, purgatio alvi multo lenior est, et
reliqua

reliqua signa, in spatium breve, aliquantum levat.

5. *Hysteritis*, vel uteri inflammatio, a febre puerperarum manifeste potest secerni, ob hanc rationem potissimum; quod, in illa, omnia inflammationis signa, ut calor, tensio, tumor et dolor hypogastrio circumscribuntur, nec se, ut in hac, in abdomen universum et etiam thoracem diffundunt. Quinetiam inflammatio hysteritidis propria, multo major est, et os uteri tactui dolet.

Denique, ut omnia, diagnosin spectantia, quasi uno verbo concludamus, hic morbus, de quo agitur, ab omnibus phlegmasiis, toto coelo, differt, quod inflammationem multo minorem, vel nullam fere omnino aliquando habet; quod pulsus arteriarum plerumque celeriores et magis exiles sunt; quod liquor effusus ab eo, qui in quibusdam inflammationibus internis reperitur,

D

dotibus

dotibus magnopere discrepat, ut experimenta viri clari Doctoris Georgii Pearson manifeste demonstrant; denique quod abdomen multo magis intumescit. Quinetiam non minus diversus est ab omnibus hisce febribus, quae formam typhi sibi induunt. Namque ab iis rapiditate progressus, tumore et morbida abdominis sensibilitate; mirabili humoris, ab omnibus, qui huc usque in corpore humano fuerint reperti, longe, immo omnino, differentis, effusione; et celeritate denique, ictuum arteriarum majore, ab initio usque fere, evidenter et manifestissime differt. Igitur febris puerperarum ad nullam certam speciem potest relegari; sed morbus omnino sui generis esse videtur, qui attentionem medicorum, nisi intra pauculos annos proxime elapsos, ex toto fere fugit.

CAUSÆ

CAUSÆ REMOTÆ.

In natura cujuslibet morbi epidemici consideranda, "Non solum interest," ut Celsus ait, ut sciamus, "quales tempestates sint, sed etiam "quales ante praecefferint." Igitur animum ad indolem tempestatum, quae ortum morbi et Londini et Parisiis antecefferint, explorandam adjungemus. Duæ autem hyemes annorum 1785-6, et 1786-7, quanquam, per has, gelu, in spatium breve, invalescebat; nec una, nec altera tamen frigus diuturnum exhibebat. In summa, contra, mitiores erant, et frequenter pluebat. Nec duæ aestates præcedentes in primis calidae erant, sed plures imbres, quam moris est, in hac regione, hisce tempestatibus, fundebantur. Hinc clare manifestum est, calorem et humiditatem, per hasce tempestates, corporibus humanis conjunctim et abunde fuisse admota, quibus

28 DE FEBRE PUERPERARUM.

quibus nihil ad mortales, ad morbos debilitate et putredine stipatos, proclives reddendos magis potest conferre. Et morbi quidem, qui, per ea tempora, epidemice grassabantur, tales omnino fuerunt, quales ab hisce causis recta proficisci solent; morbi inflammationem habentes, perquam infrequentes; exanthemata, magna virium prostratione stipata, numerosissima, ut angina maligna, cum vel sine scarlatina, quae et Londinum, et rus inde remotius, graviter infestabat; pleraeque febrium nervosae et malignae, ad eum typum, qui a nonnullis putridus appellatur, appropinquant, quae magnum utriusque sexus numerum rapiebant, pueris potissimum et constitutione corporea delicatioribus funestae.

Cum res autem ita sese habuerint, antequam morbus Londini fuerit exortus, nullo jure dubitari potest, quin calor et humiditas causis hujusce morbi remotis debeant accenseri.

Quod

Quod vero nos, hac in re, nullum in errorem esse inductos demonstrat, est quod ante Parisiis incidit, quam morbus ibi, anno 1746, ut supra fuit comprehensum, semet ostendit. Mense Januarii, typhus gravior et angina maligna epidemice grassata fuerant. Nec venti frigidi, orientales et septentrionales, qui per Februarium spirabant, et pluritides et rheumatismos acutos moverant, proclivitatem, a tempestatibus praecedentibus ortam, ad morbos, debilitate notisque putredinis stipatos, tollere poterant; ut e febre puerperarum, illis superveniente, manifestissime constabat.

Quinetiam multa alia his accedunt, quae, non sine ratione gravissima, pro causis remotis, possunt haberi, nempe omnia ea, quae homines ad typhos morbosque putridos pronos efficiunt. Hujuscemodi sunt mundities, neglectui habita, quae in causa esse videtur, cur pauperulae huic morbo magis, quam divites et opulentae, pateant;

teant; affectus animum contristantes, quibus gravidæ, paulo ante partum, rarissime vacant, quique plane faciunt, ut derelictæ a maritis ingratis, aut amatoribus falsis, et nosocomia petere mera paupertate coactæ, in hunc morbum facilius, quam aliae, incidant, conditioni sui proliſque futurae magnopere metuentes; corpora puerperarum a partu magis irritabilia reddita, quo nihil hunc morbum aliosque ei ſimiles concitare efficacius; aer impurus et vitiatus, qui limitibus angustioribus coercetur, et non ſatis diffunditur, aut ſordibus loci contaminatur, unde febres peſſimæ originem ſaepe deduxerunt; cibus alienus, potiſſimum, partu non longe diſtante, adhibitus; vita nimis ſedentaria, aut exercitatio, non citra defatigationem, ante partum, in uſum revocata; loca depreſſiora et humidiora, quorum miasmata, uti morbus ibi ſaepe ſaeviat, faciunt; frigus corporibus, præter conſuetudinem, debilitatis et calefactis admotum; alimenta non ſatis nutritivis habentia et aquoſa; incuria

aut

aut ignorantia nutricis; et omnes causae denique, quae ad febres putridas pessimi generis movendas accommodantur. De actione harum causarum, si semper certa et indubitabilis foret, ut ulterius differamus, non patitur instituti nostri brevis.

Cum morbus semel ortus est, haud dubie per contagionem longe lateque diffundi potest, ut exempla, quae e variis nosocomiis peti queunt, plane demonstrant.

An dolor, cruciatus et defatigatio, quae partum, in corpore debili et irritabili, comitantur, pro causa morbi proxima sunt habenda?

PROGNOSIS.

Vix ullus forsitan morbus est, quem novimus, si pestem ipsam excipias, qui stragem magis horrendam,

rendam, quam hic, edere solet. Quantum notare potuerim, tres e singulis quatuor, quae eo fuerunt correptae, violentiae ejus succubuerunt. Ægrotantes vero, in domibus propriis, multo facilius expeditiusque, quam in nosocomiis, convalescunt.

Periculum eo majus, quo citius, a partu, accedit, esse videtur.

Nullam unquam e morbo emergere vidi, cui abdomen magnopere intumuisset. Et quidem vix fieri potest, ut aliqua, hoc modo affecta, ad sanitatem possit reduci; si nobiscum, quantam injuriam materia, forsitan acerrima et putrida, in cavum abdominis effusa, omnibus, quae eo comprehenduntur, inferat necesse est, in momentum reputemus.

Auctum periculi denotant ictus arteriarum magis frequentes debilesque evadentes, et abnormes

normes redditi, quod frequenter, ante mortem, evenit. Insuper moles abdominis. increfcens eft fignum, quod periculum evidentiffime indicat.

Quinetiam notatu digniffimum eft, hafce aegrotas in fummo periculo conftanter verfari, quae, per decurfum morbi, pauciffimas quaerimonias edunt; praefertim, fi, eodem tempore, pulfus arteriarum perquam frequentes fint, et tumor abdominis minime modicus.

Quae figna, contra, fperam falutis aliquam promittunt, ea fequuntur; diarrhoea nempe lenior, et vires aegrotanti non multum convellens; urina copiofe excreta; fudor lenis, calidus, univerfus; ictus arteriarum tardiores, firmiores, et pleniores evadentes; mens minus demiffa fperque arrectior. Caeterum nullum ex his fignis eft, fi fingulare fit, et non compluria ex aliis modo memoratis fibi adjuncta habeat, unde fper falutis certa affulgeat. Denique, quo

34 DE FEBRE PUERPERARUM.

minus corpus est naturaliter irritabile, eo facilius plerumque ad sanitatem poterit reduci.

CURATIO.

Cum haec tam dubia et anceps sit, sententiae Virgilianae non reminisci non possum, "eloquar an fileam?" Causa morbi proxima ex toto fere ignota, an in ullam medendi viam certam et stabilem procedi potest? Minime. Igitur maximi viri, qui hunc morbum executi sunt, in varias, super ejus curatione, sententias concesserunt. Plerique, inflammationem subesse suspicantes, evacuationes in eum plurimum posse crediderunt; dum alii, quibus plus fidei, nostro judicio, habendum est, iis ex toto abstineri debere contendunt. Utramque opinionem separatim considerabimus.

Quantum ad *priorem* attinet, periculum missionis

tionis sanguinis iterum iterumque factum fuit. Cum universa fuit, tantum abfuit, ut aegrotantibus profecerit, ut illis, quae valentiores et pleniores ante esse videbantur, manifeste nocuerit. Quibusdam in exemplis, dolorem, in tempus breve, diminuit, et crusta coriacea, sanguini detracto innatans, operationem prudentem esse, sed falso, significare videbatur. Namque vires aegrotanti, modum in mirandum, plerumque convulfit, et, nonnullis in casibus, mortem evidenter acceleravit.

Hirudines, cuti abdominis applicatae, quam eundem debilitatis gradum non faciunt; nullo tamen in exemplo, quantum noverim, ad aegrotam restituendam aliquid contulerunt.

Quod epispastica spectat, hoc in morbo irritabilitatem haud dubie augent, idque modum in mirandum, et pulsus arteriarum frequentiores, quam ante, reddunt. Nonnunquam sensum do-

loris,

loris, in spatium brevius, diminuere videntur;
sed haec levatio minime diuturna est.

Emetica reiterata, ut vir clarus Doucet ea
adhibenda suavit, manifestissime nocent. Nam-
que abdomen ita agitant, ut dolorem magno-
pere intendunt, et vires mulieri, jam nimis debi-
litatae, magis magisque exhauriant.

Quinetiam relaxantia, qualia sunt medica-
menta ex antimonio confecta, quanquam ad ea,
sub initium quorundam casuum, fuit decursum,
ubi vires aegrotantium usui eorum favere vide-
bantur, nihil omnino profecerunt. Proclivita-
tem ad evomendum, aut dejiciendum, plerum-
que faciunt, aut adaugent, cui semel excitatae
aegerrime occurritur.

Denique quaecunque medicamenta, inflam-
mationem diminuendi consilio, in usum revoca-
ta fuerunt; ea omnia, quantum discere potue-
rim,

rim, in morbum nihil omnino potuerunt, sed potius progressum ejus et saevitiem accelerarunt.

Quantum *posteriores* spectat, ii, qui in hanc iiverunt, rationem medendi longe diversam fuerunt profecuti.

Cum primum ictus arteriarum, praeter consuetudinem, frequentes evasisse notantur, ad usum corticis Peruviani liberalem protinus confugiunt, et eum tam largis quantitatibus, quam ventriculus potest tolerare, praescribunt. Substantia, cum opio, quantitate drachmae, unaquaque secunda tertiave hora, cum commodo saepe datur. Si tamen ad nauseam ulla proclivitas appareat, nihil aliud, quam decoctum, cum aliquanto tincturae corticis et opii, singulis duabus tribusve horis, adhibere possumus. Sin vero aegrotata ad diarrhoeam vergat, aliquantum confectionis aromaticae medicamentis modo positis adjiciatur.

Opium

38 DE FEBRE PUERPERARUM.

Opium dolorem tam efficaciter levat, ut usu ejus vix possit abstineri. Liberaliter dari, et frequenter reiterari potest. Granum, exempli gratia, singulis sex quatuorve horis, dari potest, si nihil incommodi inde oriatur. Dosis vero ab aetate, viribus, et constitutione corporea tantopere pendeat, ut nulla regula universa, super quantitate ejus, possit tradi. Semper tantum detur, quantum dolorem compescere, et somnum comparare valet.

Quantitas vini, ex aqua diluti, vel talibus cibis, quales sunt sago, panada, tapioca, &c. admitti, sumi potest. Per morbi decursum vires aegrotantis vino sustentare saepe conveniet. Jusculum, vel lac cum pane, pro cibo; et aqua hordeata, pro potione, adhiberi potest.

Frequenter, sub tertium quartumve morbi diem, diarrhoea accedens, quo minus in usu corticis Peruviani possit perstari, obstat.

Rebus

Rebus ita se habentibus, emeticum lenius, si tumor abdominis modicus sit, adhiberi debet. Aliter, eo caute abstinenceatur.

Si vomitio diarrhoeae adjungatur, prius emeticum, deinde aliquantum rhabarbari et opii dandum. Haustus salini, effervescentes, contra vomitionem efficaces sunt; sed vapor explicatus, dum acidum alkalique conjunguntur, abdomen distendere, et dolorem ejus intendere periclitatur.

Si diarrhoea violenter urgeat, raro ad corticem Peruvianum, sub alia forma, quam sub decocti, potest rediri. In locum ejus substitui potest bolus, e semidrachma radice Columbo dimidioque opii grano in pulverem redactis, compositus; qui semel, intra spatium trium quatuorve horarum, dari potest. Decoctum cornu cervini fit potio communis; et, occasione postulante, mistura cretacea, cui aliquantum tincturae

aro-

40 DE FEBRE PUERPERARUM.

aromaticae fuit adjunctum, sumatur. Si multum tenesmi adsit, enemata, cum opio, necessaria evadent.

Cum dejectiones violentiores sunt, enemata emollientia, bis terve spatio diei, in alvum immitti possunt. Abdomen fordibus, et parte aëris, qui tantum molestiae aegrotae faceffit, liberabunt.

Cataplasmata rubefacientia, cruribus pedibusque admota, cursum humorum a cavo abdominis, artus inferiores versus, facient.

Fomenta anodyna, et sicca quoque, abdomini applicata, dolorem, in tempus, levare solent.

Si unquam inflammatio uteri vel peritonaei cum febre puerperarum conjungatur, meminerit medicus, evacuationes aegrotanti exitio indubitably esse futuras.

PRO.

PROPHYLAXIS.

Haec, ut omnia eam spectantia, paucissimis absolvamus, in sequentibus plane consistit; in omnibus, quae animos aegrotantium, per tempus laboris, vel postea, anxios demissosque reddere possunt, evitandis; in contagione febrili, ante partum, et in causis, eandem excitantibus, postea cavendis; quoniam febris, si ulla ratione moveatur, formam puerperis propriae sibi assumere periclitabitur.

FINIS.

MURRAY

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a formal communication, and it is written in a very dignified and official style. The President expresses his regret that he is unable to perform his duties in person, and he asks the Congress to excuse his absence. He also expresses his confidence in the Congress, and he asks them to continue to support the Union.

ERRATUM.

Virg. Æneid. lib. 18. lege Virg.

